

[Kristen Østergaard.]

forstærker nu det indtryk, at det fremsættes af partitaktiske grunde og eventuelt vælgermæssige hensyn.

Venstre er villig til at drøfte alle problemer, der har tilknytning til dansk forsvar, med henblik på fremtiden, men efter de betydningsfulde ændringer, der blev gennemført i 1969 af både forsvarsloven og personelloven, finder venstre ikke, at der foreløbig er grundlag for større ændringer i denne lovgivning, og i hvert fald ikke før forsvarskommissionen har sluttet sit arbejde. Derfor anser jeg det egentlig nærmest for noget overflødig tidsspilde, at forslaget skal behandles videre i et folketingsudvalg, men det er klart, at hvis det bliver fordret, vil vi naturligvis deltage i arbejdet.

Bilgrav-Nielsen: Når man skal vurdere, hvilken forsvarspolitik der skal føres her i landet, hvorledes vort militærvæsen skal være opbygget, er det efter det radikale venstres opfattelse nødvendigt, at en række forhold tages i betragtning. Det er nødvendigt, at man hele tiden er på det rene med, at et dansk militært forsvar, uanset hvor store midler der stilles til rådighed, ikke på noget tidspunkt har kunnet eller i fremtiden vil kunne virke afskrækkende på en eventuel angriber. Det vil igen sige, at opretholdelse af et vist dansk forsvarsberedskab ikke kan begrundes militært. Den egentlige begrundelse må i stedet søges i den udenrigs- og sikkerhedspolitiske sammenhæng, hvori vi befinder os, og hermed i, hvilken betydning andre lande tillægger vor alliancemæssige placering.

En diskussion om dansk forsvarspolitik må derfor efter det radikale venstres opfattelse tage sit udgangspunkt i den udenrigs- og sikkerhedspolitiske situation, som den tegner sig netop nu.

Det radikale venstre konstaterer med stor tilfredshed, at der i de allerseneneste år, og da ganske særlig i det sidste års tid, er kommet bevægelse i øst-vest-relationerne. Siden regeringsskiftet i Vesttyskland er det lykkedes dette land at komme på en så fortrolig fod med de østeuropæiske lande, herunder Sovjetunionen, at særdeles opmuntrende og for europæisk sikkerhed nødvendige aftaler har kunnet træffes. Eksempelvis skal nævnes

Vesttysklands ikke-volds-aftale med Sovjet, dets aftale med Polen om Oder-Neissegrænsen, dets igangværende dialog med DDR samt de genoptagne firemagtsforhandlinger om Berlin. Derudover har forbundskansler Brandt bebudet nye forhandlinger om en normalisering af forholdet mellem Vesttyskland og Czekoslovakiet. Alle disse aktiviteter er udtryk for en ny og tiltrængt bevægelighed i relationerne mellem øst og vest, og selv om der er indflydelsesrige kræfter, særlig i de to Tysklande, der modarbejder disse afspændingstendenser, er der alligevel ting, der tyder på, at bestræbelserne vil krones med held.

En afgørende faktor i denne sammenhæng er forhandlingerne mellem Sovjet og USA i Helsingfors, de såkaldte SALT-forhandlinger.

På denne baggrund er det rimeligt at antage, at en europæisk sikkerhedskonference er nærmere sin realisering end på noget tidligere tidspunkt, og det radikale venstre kan stærkt støtte afholdelse af en sådan sikkerhedskonference, når det rigtige klima herfor er skabt. Vi har med tilfredshed og anerkendelse erfaret, at man fra finsk side ved en skrivelse til de berørte lande har stillet sig til rådighed for forberedende drøftelser.

På baggrund af den her skitserede udenrigs- og sikkerhedspolitiske situation i Europa med tydelige tendenser til afspænding finder det radikale venstre ikke anledning til at foreslå ændringer i vort allianceforhold af den simple grund, at sådanne ændringer på nuværende tidspunkt snarere kan virke forstyrrende for de igangværende afspændingsbestrebelse, end de kan virke befordrende.

Det radikale venstre anser ikke vor alliancemæssige placering for værende ideel, men i betragtning af det igangværende opbrud i det europæiske sikkerhedspolitiske mønster og på baggrund af, at vi fra 1969 med ét års varsel kan udtræde af NATO, er der efter vor opfattelse grund til foreløbig at se tiden an. Med ét års opsigelsesfristen har Danmark og andre NATO-lande mulighed for til enhver tid, hvis træk i udviklingen skulle tale herfor, at melde sig ud, hvilket betyder en stor grad af frigjorthed, men mulighed for hurtigt at reflektere på en eventuel ny situation. Det radikale venstre betragter det